

EGYENES T-t – MONDTA AUDEN –
ÉS GÖRBE Q-t

B Ö N D Ö R P Á L

Hajnali részegség

Egyszer már meghaltam. Vagy megszülettem.
Egyszer meg csúnyán legörbült a szám
mert nem kaptam zsömlét a nagyszünetben.
Akkor is sírtam mikor meghalt az anyám.

Oly egyszerű. Hol itt vagyok hol ott-
hon. Felkelek az ágyból. Visszafekszem.
Nincs étvágyam. Vagy éppen nassolok.
Készségesen kiszolgálom a testem.

Nem bennem és nem is dőlt – egyelőre –
csak egyre ment össze az egy világ.
Az melyben mikor kinyitod a szád
hogyan egyet mondjál kettő lesz belőle.

Mire tanítsam akkor ma nehéz-
fejű tanítványom – most se figyel rám! –:
saját magam? Ezt én kérdelem vagy ő? Lenéz
lefitymál mindent. Hagyjuk. – Kedves Ezrám! –

ha úgy vesszük senki sem volt fasiszta.
– S ezt most ki mondja? – Se hossza se vége.
– Néked olybá tűnik – kérdezte Pista
néni a hentes testes felesége –

hogy itt a mindenre kész bölcselet
és az irodalom húzza a kötelet?
Egyenes T-t és görbe Q-t?
A fény végén látszik az alagút.

„Mivelhogy az áprilisi fagyok.”
„A semmiből csinál megint ügyet.”
„Nem ért hozzá csak adja a nagyot.”
„Hogy a fák. És a fákon a rügyek.”

Lefoglalta az *ügynevezett* élet:
Úgy élt le – más kérdés hogy hogyan élt –
valamivel kevesebbet mint hatvan évet
hogy azt sem tudta mi is a tét.

Közülünk – mert naivak voltunk – egy se
tudta kinek-minek az opponense
– konkrétan. 68-ban. De látszott hogy nagyon az.
Egy se volt többé hasonló tavasz.

Még haza nélkül is elvan az ember.
Mondta Jani. Mondta Erzsike. Fogytán volt a sör.
Tudomásul veszi hogy sehol sem kell
és mindent a szőnyeg alá söpör.

Hajnali részegség . . . Ha ez egy állapot:
múlóban van. S hiába lopnám a napot
ebben a pár sorban több óra munka
van és egy élet. – Hogy kerültem e lebujba? –:

Még egyet fordult a világ velem.
– Pistike néni – vallottam be – félek.
Mikor meghaltam nem volt bennem élet –
azt se tudtam hogy mi a szerelem.